

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOYS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atassats 20 cèntims

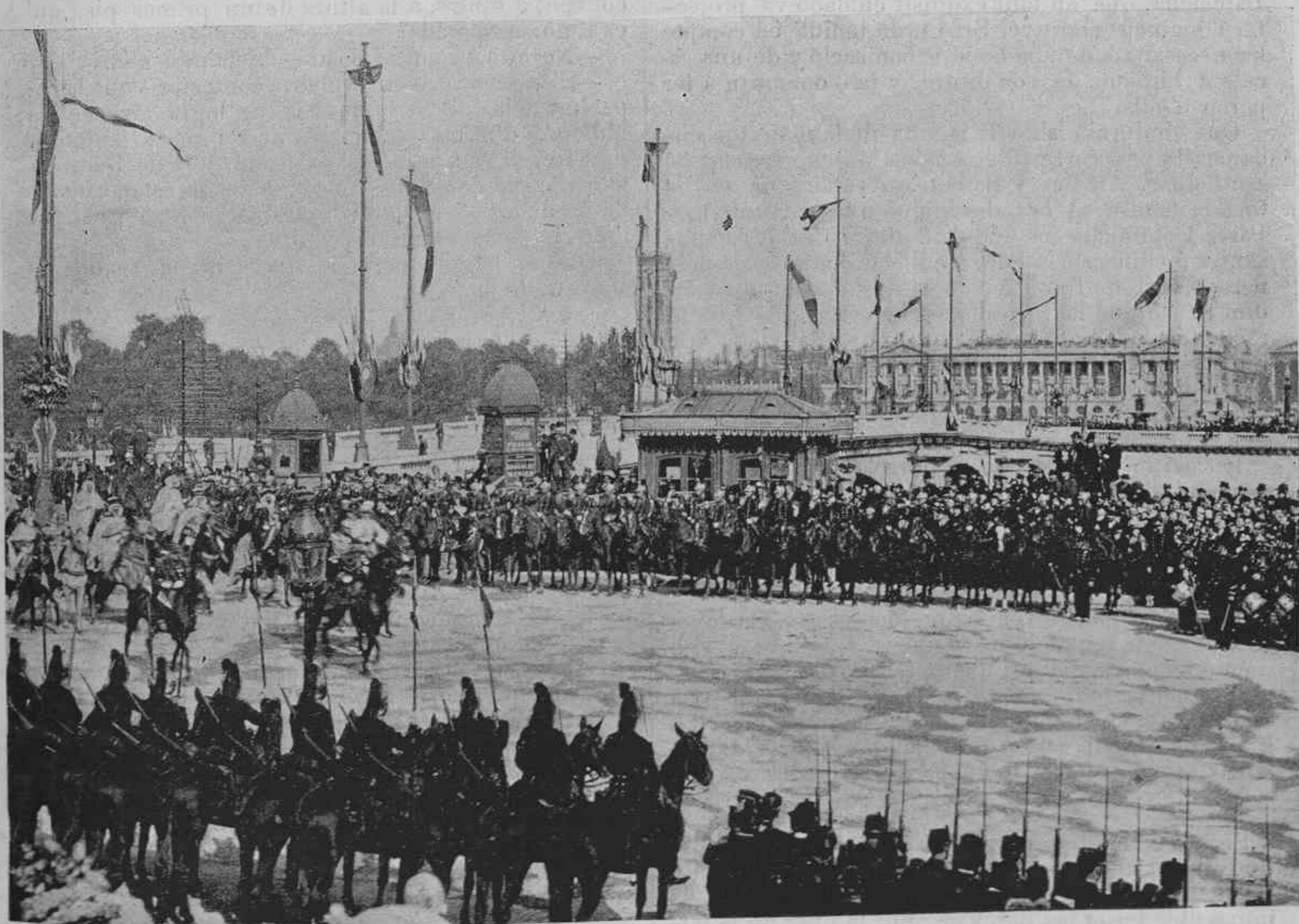
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fera de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

LO CZAR DE RUSSIA A PARÍS

Desfile de la comitiva militar.

CRONICA

Si 'm volen creure á mí, quan tornin á neixer, fassinse frares. Encare avuy, si están en estat de me-reixer y no tenen compromisos de familia que 'ls lliguin ó si no han dat paraula de casament á cap xicota, ó si haventli dada, tenen prou pit per róm-prera, no vacilin mes: se dirigeixen al convent que 'ls fassi mes pessa, acotan el cap ab ayre de sumisió, y demanan que 'ls admetin.

Y si 'l Superior ó 'l Guardiá 'ls reb ab un:—Benvingut siga!—ja poden dir que han tret la rifa.

Perque may com ara pot ferse ab mes fonament, la següent profecia: «Dels frares será 'l regne de la terra.»

Vesteixin de blanch ó de negre, de color de plom ó de pansa, siguin calsats ó descalsos, lo mon torna á ser seu; y qui diu el mon, diu Espanya.... qu' en petit es un mon, y per mes senyas un *mon perdut*.

Encare que segons lo Concordat, sabi conveni que regula las relacions de l' Estat ab las de la Iglesia, moltas de las comunitats religioses, expulsadas xeixanta anys enrera, cap dret tenen á residir en lo nostre país, la veritat es que ja fa molt temps que se las tolera.... y molt será que dintre de poch no acabin per ser ellas las que 'ns tolerin á nosaltres.

Aixó ho saben hasta 'ls hortolans. Hi ha una mala herba que si no s' extirpa 's xucla en poch temps un camp de favas. Y d' aquesta herba xucladora 'n diuhen el *frare*. ¿Per qué será?

*
**

El frare per acabar de ficarse per tot s' está introduhint avuy fins en las mansanas del Ensanxe de Barcelona, que ab tant exquisit cuidado va projectar l' eminent enginyer Sr. Cerdá tenint en compte las necessitats de una bona urbanisació y de una es-celent higiene. Ja son dintre, y ja comensan á fer parlar d' ells.

Que ho diguin sino 'ls vehins de la mansana circunscrita pels carrers de Ausias March, Passeig de Sant Joan, Ali-Bey y Bailén, qu' están que no 'ls toca la camisa al cos desde que una comunitat de Pares Dominicos ha adquirit allí un solar, dispo-santse á edificarlo.... Pero á edificarlo á la seva ma-nera, á istil de frare; ó com si diguessim: prescindint de lo que la lley disposa y dels drets que al resto dels vehins aspectan: los drets á la vista, á la llum y al ayre.

Los frares no están per brochs, y prenen aquella *isla* com si formés part del archipiélach de las Fili-pinas, es á dir, com á cosa propia.

Per evitar rahons podían haverla comprada tota, ó á falta d' ella un' altra qualsevol de las qu' encare están per edificar, y fer llavoras lo que tinguessin per convenient sense molestar ni molt menos per-judicar al próxim; pero aixó no tindria gracia, aixó no faria frare.

Lo frare, quan se veu las orelles, es per naturale-sa batallador y amich de pendres tot lo bras si li donan la punta del dit; de dictar lleys á una casa, si li obran la porta de la mateixa; de invadir una isla entera, si en ella li deixan pendre terra. Lo gran qué es tenir pocas aprensions y bonas aldabas, aquestas sobre tot, y lo demás son trons.

*
**

Se tracta en lo present cas de la construcció de un convent ab la seva corresponent iglesia. Dada la insuficiencia del solar adquirit pels Dominicos, es impossible ferho pel llarch seguint la línea de la fat-xada y no excedintse de la fondaria que la lley as-

signa á las edificacions del Ensanxe, y á la qual s' han hagut de sometre tots los propietaris. Qualse- vol altre que no sigués frare desistiria de un em- penyo impossible dintre de la lley; pero ells diuhen: —Ves qui s' apura per tan poca cosa!

Y en un dir Jesús cap-giran la construcció y 's disposan á tirar al dret, aixecant lo convent al da- vant, en la superficie legalment edificable, y reser- vant per la iglesia 'l fondo del solar ó sigui la su- perficie destinada á jardí ó tot lo mes á terrat fins á l' altura del primer pis: la superficie interior, que afecta á tots los vehins de la mansana.

¡Y després dirán que 'ls frares de avuy no saben fer miracles!....

¡Y encare hi haurá qui dupti de la seva pasmosa y refinada habilitat!....

Ells, al construhirse 'l convent en la superficie edificable, 's colocan dintre de la lley, y en cambi, al pretendre aixecar la iglesia en terreno vedat, se posan en condició de dir á tots los que reclamin: —Entengueuvos ab Déu Nostre Senyor á qui 'l tem- ple ha d' estar consagrat.

Ja me 'ls figuro sentirlos desarrollar en repetits sermóns aquest tema originalíssim: «A Déu Nostre Senyor, Creador de Cels y terra, no se 'l pot acu- sar, baix pena de pecat mortal, de cometre cap in- fracció en las ordenansas municipals, ni en la lley d' Ensanxe, ni en cap altra lley humana, que totas son inferiors á la seva divinal omnipotencia.»

Baix aquest aspecte los Pares Predicadors tenen tela tallada per temps, fins agotar tots los recursos de la dialéctica casuista.

Y si algú 'ls observa:—Pero reverents Pares ¿no hauria sigut millor que á Déu li haguessin donat la porció millor del solar, es á dir la edificable que avuy se reservan vostés pel seu regalo, construhint lo convent á dintre, á la altura de un primer pis, qu' es l' única tolerada?

—No hi hauriam capigut—objectarán ells.

—S' equivocan—se 'ls podria contestar—que la ca- pacitat dels edificis lo mateix se logra aixecantlos qu' enfondintlos, y com mes un religiós s' enfonza, mes fresch está y més s' exalsa als ulls de Déu. La mortificació constant—vostés mateixos están cansats de predicarl o—es lo medi mes segur pera guanyar l' eterna benaventuransa.

Aixó es lògich; pero 'ls frares no hi senten de aquesta orella.

*
**

Si logran los seus desitjos, que per aixó treballán com uns desesperats acumulant tota mena de in- fluencias, los frares tindrán una nova iglesia que sig- nificará avants que tot y sobre tot un flagrant abús, y un insult al drets de Barcelona.

Y si es cert com diuhen que ha de tenir 30 me- tros de altura; si es cert com suposan que ha de ser una reproducció fidel y exacta de la del Convent de Santa Catalina, destruïda l' any 35; será també in- ductable que s' haurá consentit y comés un abús y un insult monumentals, un insult y un abús del ta- manyo de una catedral.

La idea de reproduhir la derruida iglesia de Santa Catarina que encare anyoran tots los amants de las Bellas Arts, put á esqué per atreure's certas simpa- tias. No faltará qui enllepolit per tal promesa, con- senti que 's tiri endavant lo projecte, encare que sigui atropellantho tot. Pero ¿quín efecte estétich podrá produhir l' entatxonament de una joya artís- tica en l' interior de una vulgar mansana del En- sanxe? Fins mirada baix aquest punt de vista, l' empresa resulta una profanació.

Y pels vehins quals drets á la llum y á la vista no poden afectarse, es además un gran perill.

—¿Qué será de las nostras casas—deya un propietari de la mansana—si avuy per demá 's reproduheixen las lluminarias del any 35?

P. DEL O.

LA TEVA XICOTA

A UN AMICH

Búsca-la si pot ser no siga xata,
que siga, més que gran, un poch baixeta;
lluny de buscarhi en ella cap pesseta,
ficsa t en sa bondat y no ab la plata.

Pe 'l nom no miris prim, que aixó no mata;
no pensis pas buscarla joveneta;
mira no més que siga ben discreta
y qu' ella si convé 's talli una bata.

Mira que 's digui Pepa y no Pepita
y no 't fassi pas res si no sab nota,
que 'l cantar y 'l tocar no 's necessita
perque ella puga ser bona xicota.

Més déixala si 'l rostre ab blanch s' embruta
perque la que fa aixó senyal qu' es bruta.

UN A. VENDRELLENCH.

PRESCRIPCIÓ FACULTATIVA

ELLA á ell, molt salamera:

—Escolta, t' haig de dir una cosa.

ELL á ella, molt aixut:

—Digas, y enllesteix, que tinch tart.

—¡Tart!... Ara sempre tens tart. En los primers temps del nostre matrimoni may ne tenías....

—¡Quína ocurrencia!... Es que llavors.... (*Repentantse*): En fi, abreviém, ¿qué m' has de dir?

—Que.. no sé de quín modo fert'ho entendre... que l' hivern s' acosta....

—¿De debó? ¿Y l' has fet tú tota sola aquest descubrimient?

—Vull dirte que l' hivern s' acosta.... y....

¡NO SIRVA!

—Senyor Nadal; per ser *batlle*,
s' ha de ser més aixerit.

Ja que la son el domina,
créguim... tórnissem al llit.

—¿Y? ¿Y l'istú s' allunya?...
 —Y jo necessito un vestit.
 —¿Que per ventura no 'n tens?
 —No pas d' hivern.
 —Te 'n posas dos ó tres d' istú, l' un demunt de l' altre, y l' efecte será igual.
 —¡Vaja, Cándido, sigas un marit amable!...
 —Ja t' entench. Tú ho vols dir al revés, sino que no gosas. Tú pensas: «Vaja, marit amable, sigas cándido...»
 —Es que 'l necessito de veras!...
 —¡Tantas cosas necessito jo, y haig de prescindirne!...
 —No 't pensis que vulgui un vestit que valgui qui sab qué... Un panyet bo, y prou...
 —En lloch d' un panyet, ves si te 'n pots passar ab un candau.
 —Considera que total costará vint ó vinticinch duros...
 —¡Com qui diu vint ó vinticinch céntims!... ¡Ves, ves á passeig, noya!...
 —¿Es dir que me 'l negas?
 —¡Gracias á Deu que m' *endavinás* el pensament!
 —¡Cándido! ¡No siguis d' aquesta manera!...
 —¡No 'n parlém mes!... Es impossible...
 —Donchs...

La senyora no pot continuar. El cap li roda, els dits se li crispan, posa 'ls ulls en blanch y després de dugas ó tres extremituts nerviosas que alarman seriament al pobre Cándido, la senyora cau dramàticament desmayada.

—¡Bona l' hem feta!... ¡Mariona!... ¿Qué deu estar fabricant aquest diable de xicota?... ¡Marionaaaa!...

La criada, que s' ha estat darrera un portier escoltantho tot, compareix gronxantse ab molta flemma.

—¡Cuyti!... Vaja á buscá 'l doctor Pitvert, y diguili que vingui desseguida. La senyora s' ha posat malalta.

—¡Vaja!—fa la xicota, que no abriga respecte á la enfermedat de la senyora 'l menor dupte. ¿Un atach de nirvis?

—Sí, corri: que tingui la bondat d' arribarse sense perdre un moment... ¡Es una cosa urgentíssima!...

Mitj' hora després, el doctor Pitvert, que s' ha enterat préviament per la criada dels síntomas y antecedents de la enfermetat, arriba á casa de don Cándido y polsa á la pacient, siquiera perque 'l marit no digui que no fa res.

—¡Hum! — murmura 'l doctor, arrufant el nas d' una manera molt significativa:—aixó no m' agrada gens... Respiració agitada, rigidés, el pols completament desbotat... ¿Qué li ha passat á aquesta senyora?

Don Cándido li explica 'l fet de pé á pá, sense omitir el

menor detall... Lo diálech ab que han comensat, lo giro que la disputa ha prés, lo repenti desmay d' ella...

—Bueno—diu el metje, tras una breu meditació:—li farém una petita recepteta y molt será que no sofoquém el mal desseguida...

—¿Que tem que sigui cosa grave?

—¡Qué sab un hom!... Podria serho... podria no serho... Lo millor es *cortar por lo sano* y atacar l' enfermetat en el seu origen. Déxim paper y ploma.

El pobre don Cándido, que á pesar de la seva sanch freda comensa á alarmarse d' un modo bastant visible, 's passeja amunt y avall de l' habitació ab ayre preocupat y mirant ara al metje, que está escribint molt poch á poch com si rebusqués las paraulas, ara á la senyora que continua sense donar casi senyals de vida.

—¡Per Deu, doctor, vagi depressa! Com mes va mes groga 's posa... Guáytila!...

—¡No s' alboroti!... Tot ho arreglarém, ab paciència.

Y firmant lo que acaba d' escriure ab ayre victorios, entrega la recepta al desconsolat marit, que l' espera com un sentenciat á mort aguarda l' indult que li han promés.

—Aquí está. Dónguili aixó que diu aquí, y no 's preocupi.

—¿N' está segur?

—Seguríssim.

—¿Cada cuánt se li ha de donar?

—Una sola vegada... y com mes prompte millor. Y ara passihobé, que tinch moltas visitas.

El metje se 'n va, dirigint dissimuladament á la *malalta* una mirada irónica.

L' atribulat marit passa precipitadament els ulls per la recepta.

Y en tant que la senyora segueix desmayada, don Cándido llegeix ab l' estupefacció que tothom pot imaginarse la següent brevíssima prescripció facultativa:

«Un vestido de pañete superior.»—A. MARCH.

UN REQUIEBRO

—¡Aixó es sal legítima de Cardona!...

—No senyor; del Poble Sech, per servirlo.

ALIDIA

L' HÉROE DEL LIO

Per respecte al «¿qué dirán?»
de tú vareig separarme
y 'l qu' en la ausencia he sufert
pots ben llegirho en ma cara.

Al mon ara he conegut
y he vist qu' es tot burda farsa.

L' amor, en la verdadera
acepció de la paraula,
no he sabut veure'l en lloch;
no existeix l' amistat santa;
lo carinyo fraternal
fins algunas voltas falla;
tot afecte se cotisa)
ab miras interessadas;
sols impera 'l vil metall
y com absolut monarca
fa senti 'l pes de sa lley
en los cors, vulgo butxacas.

Las conveniencias sociais,
escut ab que tots s' amparan,
no son més que una mentida,
una careta ab que tapa
molta gent els seus instints
perversos y miserables.

¿Y dech seguir conscienment
entre tant llot asfixiantme,
y sabent que tú m' estimas,
com ningú puga estimarme,
haig d' enterrar ma passió
dins mon cor, ó com un lladre
amagarme de tothom
com si un crim fos l' estimarte?

¡Oh, may! Las murmuracions
que inspiran las passions bai-
per un fals puritanisme (xas,
son mogudas y alentadas
y com reptils asquerosos
per en mitj del fanch s' arras-
tran.

No temis, donchs, que á l' al-
jamay pugan arribarne (tura
desde ahont ab mon despreci,
al neci que vol reptarme
arrencantli la careta
li fuhetejo la cara.

Y tú en los teus brassos reb-
Lidia meva, altra vegada, (me,
qu' ells serán forta cadena
d' hont ningú podrà arrencar-
y puig es curta la vida (me'n
gosém ¡oh! dona adorada,
abstrets de tot lo que 'ns volta
vivint sempre l' un per l' altre!

JAPET DE L' ORGA.

—Soch lo verdader *factotum*
de la casa comunal;
soch lo ministre d' Hisenda
municipal.

jadas per las monta-
nyas; fer de tant en
tant alguna cassera;
menjar fruyta cullida
per un mateix; no
patir de calor com
aquí. ¡Aquest es lo
men somni daurat!

Pero que hi farém:
als que no disposém
de una fortuna y te-
nim de refiarnos de
un sou determinat,
no 'ns queda mes re-
mey que estar sem-
pre al peu del canó
sufrint calor, fret y
totas las desditxas.

Procura divertirte
forsa y disposa de ton
amich y servidor

PAU ROSTOLL.

CARTA DE 'N PERE Á
N' EN PAU

Sr. D. Pau Rostoll.

Barcelona.

Amich Pau: En con-
testació á la teva
carta dech manifes-
tarte en primer lloch
que si tú suavas lo
quintá al escriurem,
jo sóo la tonelada al
comensar aquesta
carta. ¡Ay Pau! No
creguis que es sols á
Barcelona ahont hi fa
calor; á n' aquest po-
ble 'ns rostím sense
tenir lo consol de «ti-
rarnos de cap á la
Mar Vella.» com dius
tú.

Creume, Pauhet, á
la ciutat ab quartos
á la ma's troba tot;
aquí moltas vegadas
ab diners té un que
fastidiarse.

Dius que te agra-
daria viure al mitj de
la gent de fora «tan
amable é ignoscent.»
Tan amable, que l'
altre dia per poch me

fan una averia á cops de pedra, y tan ignoscent que ahir
mateix se va escapar lo vicari ab una «hica de Maria.»
¡Quina amabilitat y quina ignoscencia!

Després me dius qu' es una delicia lo llegir novelas al
bosch ¡llús! Jo ho vaig probar un dia, y per poch me deixan
sense pell las vespas, abellas, moscas, mosquits, etc.

També manifestas lo que t' agradaria poder anar per
aquí vestit ab comoditat, y precisament desde que 'm tro-
bo á n' aquest poble no hi pogut deixar may la camisa
planxada, la corbata, las botas ni 'l tarot. ¡Pobre del fo-
raster que no ho fes! Pel poble dirian desseguida qu' es un
pela-canyas, que deu haver fugit de Barcelona empaytat
pels inglesos, y tothom se 'l miraria ab tanta curiositat
com se sol mirar un animal raro.

¿Cassar dius? ¡Qué vols cassar, infelís, en un país que
cada conill té mes de una dotzena de cassadors que li volen
treure la existencia!

Ab aixó sápigas que demá 'm poso en camí cap á Barce-
lona aburrit y cansat de tenir de estarme tot lo dia ficat á
casa á causa dels sols que cauhen en aquest malehit poble.

¡Creme Pau, fassa calor, fassa fret, en lloch s' está tan
bé com á Barcelona!

Hasta demá al vespre «t' espera en la Alhambra toman-
do café» lo teu amich

PERE EGGARRIFANSAS.

Per la copia: Jamera.

RECORTS DEL ISTIU

CARTA DE 'N PAU A N' EN PERE

Sr. D. Pere Esgarrifansas.

Sant Martí de Castanyola.

Estimat Peret: Sense cap á que contestarte, t' escrich la
present suant lo quintá (lo kilo'es massa poch.) Aquí á Bar-
celona hi fa una calor sofocant, no 's pot respirar; si un vol
passar un rato sense veures obligat á ventarse ab totas las
forsas, se 'n te que anar á tirarse de cap á la Mar Vella á
riscos d' ofegarse com passa massa sovint.

Te asseguro, Pere, que t' tinch enveja de debó. ¡Te 'n
pots ben riure tú de la calor desde aquest pintoresch poble!
Si jo pogués deixar ara al istiu una temporadeta Barcelo-
na pera trasladarme á algún poblet, creume, noy, que 'm
consideraria felís.

No sentir aquest soroll de la ciutat; estar tranquil en
mitj de la gent del camp tan amable é ignoscent; llegir no-
velas al bosch á la sombra d' una alzina; no tenir de cal-
sarse may las botas ni portar camisa planxada, ni corbata,
ni res de totas aquestas endróninas que no mes serveixen
per molestar á la humanitat, sortir á donar bonas passe-

DESAFÍO DE 'N «CAFRE»

¡TARDOR!

(PARODIA)

«Si tens las mans tan groixu-
(das,

Chaida, com hu es ta cara,
y com deixas anar bolas
deixas anar bofetadas;
si en lo camp sabs de fer pinyas
com entre las mossas parlas;
si sabs ferne tant lo *pessa*
com sabs jugar á las xapas;
si tant ballas ab la teya
com ballas l' americana,
y 'n sabs tant de ferne *quites*
com de passejá y fe 'l mandra;
si t' agrada 'l só d' un tiro
com lo del or que malgastas,
y com tiras la pilota
tiras la lluenta faca;
si lo qu' em dius á l' esquena
m' ho gosas dir á la cara;
surt á veure com te portas
tal com á l' Eslava parlas;
y si tens por d' anar sol,
dos ó tres gossos agafa,
ó bé una colla d' amichs
dels que á tú may te fan falta,
Qu' els xicots que son ben *pes-*
no gastan tantas agallas (sas
y 'm basto y sobro jo sol
per podert' xafar la cara.
Y allí que 'l valent se veu,
veurás tú com molt alt parla
qui per respecte á la Rita
á n' á l' Eslava callava.»

Aixó 'l pinxo *Cafre* escriu
en un gros paper d' estrassa,
y tant apreta la ploma,
que 'l paper sembla una xarxa.
Y al fi cridant á un baillet
que á n' al seu costat jugava,
li va dir dantli cinch céntims:
—Vesten á casa d' en *Chaida*
y de ma part en secret,
li donarás esta carta,
dihentli que jo l' espero
portant l' *eyna* á la butxaca,
á las dotze de la nit
á la montanya Pelada.

J. MANUBENS V.

LLIBRES

INSTITUCIONES Y REYES DE
ARAGÓN, per D. Victor Balaguer.—La ciutat de Zaragoza
va tributar al ilustre Trovador
de Montserrat obsequis excep-
cionals, proclamantlo fill adop-
tiu son Ajuntament y elegintlo
President honorari y soci de
mérit sas corporacions mes
distingidas: la Real Academia
de nobles Arts de San Lluís, la Societat económica arago-
nesa de Amichs del País, lo Centro mercantil, industrial
y agrícola y l' Ateneo científich, literari y artístich.

Al pendre possessió de aquest últim càrrech, en sessió
solemne celebrada 'l 20 de maig últim, D. Victor Balaguer
llegí un estudi histórich-literari sobre las *Instituciones y 'ls*
reys de Aragó, que siguié justament celebrat y aplaudit.

Donchs bé, aquest estudi forma per dirho aixís, lo cos
del present volum, donat á l' estampa ab elegancia tipog-
ráfica per l' Institut Biblioteca-Museo Balaguer de Vila
nova y Geltrú, qual institució ha correspost dignament á
las mostrás de consideració donadas per la capital arago-
nesa al digne fundador de la Institució ab que s' engalana
Vilanova.

Precedeix al notable estudi, un laudatori discurs pro-
nunciat per D. Francisco Sancho Gil en honor de D. Vic-
tor; lo segueixen copiosos apéndices ríchs en datos histó-

—Hojas del árbol caídas
juguete del viento son...
¡Y tot aixó ab roba prima!...
¡Jo estich *ben fresch*, com hi ha mon!

richs y una nova edició de la monografia *San Juan de la*
Peña: su historia, sus tradiciones.—*Sus leyendas*.—*Sus re-*
cuerdos—*Excursión al monasterio*; y finalment lo coronan
las opiniones estampadas per la premsa aragoncsa á pro-
pósit de la festa literaria de que 'l Sr. Balaguer siguié dig-
ne protagonista.

Lo producte del llibre, com lo de tots los que de D. Vic-
tor se publican, está destinat á aumentar los recursos del
Museo-Biblioteca. Es, donchs, además de un timbre d' hon-
ra per son autor, un acte de correspondencia de la Junta
del Museo-Biblioteca de Vilanova, á la inmortal y heróica
ciutat de Zaragoza.

ALTRES LLIBRES REBUTS.

ALMANAQUE SUD-AMERICANO PARA 1897.—Donat á llum
per la casa Espasa, nutrit de grabats deguts á celebrats ar-
tistas, los mes d' ells cataláns y rích en treballs literaris en

prosa y en vers suscrits per las firmas mes celebradas dels escriptors americans, se recomana tant per sa amenitat, com per sa bellesa tipogràfica.

HISTORIA NATURAL per ODÓN DE BUÉN.—Ab lo quadern XIV termina 'l primer volúm de aquesta popular edició. Y ab lo quadern XV principia 'l segón que ha de compendre *Botànica, Zoologia, Antropologia, Zoologia y Botànica Geogràficas*. Com tots los que ván publicats fins ara, 'ls dos que tenim á la vista se distingeixen per lo método científich y la claretat de l' exposició, aixís com també pels numerosos grabats que ilustran lo text.

LLUYTAS DEL COR.—*Monólech trágich en vers*, original de D. Joseph Pont y Espasa, estrenat la nit del 29 de febrer últim en lo Teatro Badalonés.

RATA SABIA.

ÍNTIMA

La primera vegada que 't vaig veure erats al ball. Y que present ho tinch! Al véure't assentada tota sola vaig dirte «si tenias compromís.»
—No 'u sé... vas contestar tornante roja. Millor, vaig pensá' jo; una noya aixís es la que á mí 'm convé. Y ja no vaig moure'm del teu costat, en tota aquella nit. Després, quan ja del ball tothom surtía y 'ls llums van apagar; quan fou precis l'anarse'n... ¡Ab quín greu vaig despedirme! Mirant per tots costats per no ser vist, la ma 't vaig agafar; la vaig extrenyer... y un bes vaig estamparhi, avergonyit, fugint com criminal de la justícia quan tem que 's descubreixi lo seu crim. ¡Que content vaig quedar, videta méva un cop vaig satisfacer lo méu desitj!

.....
.....

Avuy que som casats; que 't posseheixo; que recolzas ton cap sobre 'l meu pit; avuy que 't puch extrenye entre mos brassos y puch besá 'ls teus llavis coralins; avuy que m' acaricias amorosa... avuy que sols per mí l lensas sospirs... avuy... ¡no sé que ho fá! Pero no sento lo goig que vaig sentir aquella nit.

LLUÍS G. SALVADOR.

ROMEA

La major part dels días se representa producció castellana, sens dupte per acreditar lo titol de *catalá* que ostenta aquest teatro.

Traducció ó arreglo de una joguina castellana estrenada en un teatro d' istiu es la titulada *Sanás y parells*, en la qual apareixen associats los noms del autor y del traductor. La pessa va ser ben rebuda y es molt fácil que fassi mes bon caldo que certa gallina vella, que ja casi no pot tenirse dreta.

NOVEDATS

L'estreno de la *Gioconda* y un plé segur, pero un plé á vessar, havia de ser una mateixa cosa. Y ho sigué de veras. Lo teatro hauria donat gust á qualsevol empresari... y lo que va ocorre sobre l'escena n' hauria donat á qualsevol públich.

Perque es necessari consignar que l'obra de 'n Ponchielli obtingué una execució esmeradísima: la Srta. De Marchi trobá ocasió de lluhir los aguts brillants de la seva veu ben timbrada; la Srta. Mas resultá una Laura irreprochable, y l' Aragó y en Bioletto se portaren com uns homes. Afeixegin á tot aixó que l'orquestra sigué conduhida ab

CAPITALISTAS

—¡Malvinatje! Aixó es poch menos que la quiebra del país...
¡Los cambis pujant als núvols!
¡¡Los cambis á vintissís!!!

—¡Cá barret! Aquest desastre jo no vull pas esperar-lo.
Tinch un bitllet de cinch duros...
¡Ara vaig á descambiarlo!

molt brillo pel mestre Petri y que las massas estigueren en lo seu centro, y no extranyarán que 'l públich sortís del teatro plenament satisfet, haventse donat lo gust de fer repetir el galop de las horas, sobre 'l qual deya un filarmónich:

—No hi vist may res més filosófic que aquest tros de ball... Las horas passan al galop. ¿Vols una cosa més exacta?

—Las horas bonas sí—li va repondre un amich—pero tú las hagueses de passar sense menjar, ja veurías llavoras que 'n son de llargas.

CATALUNYA

Los barcelonins son aixís. S'anuncia un benefici y 'l teatro s'ompla de gom á gom; en los demés días, per més que 's posi la mateixa funció pels mateixos artistas, remolejan y 's fan de peucas.

—Que no aném á veure á n' en Novelli?

—Si: hi anirém el dia del séu benefici.

Aquesta es la resposta que donan molts á l' anterior pregunta, com si—tractantse de un artista tan complert y tant agradable com en Novelli en las nits de benefici sigués un actor diferent dels demés dias.

La representació del poema *Faust* significa un atreviment que pocs actors poden tenirlo ab la seguretat de triuñar. Novelli, si.

¡Quin *Mefistófeles* va fer!... Duptém tornar á veure may més una creació tan estupenda. Lo dimoni petulant que desafia 'l poder de Déu; lo seductor de Faust, ab sos sarcasmes y ab sos escepticismes, unas vegadas terrible y altras cómic y hasta grotesch, fins que plé de despit escup al cel sas bravatas rabiosas, trobá un intérprete marvellós... aquest es lo calificatiu, ja que una maravella artística es aquell conjunt de facultats aplicadas á la interpretació de un personatge poemátich, mitj fantástich y sempre humá. creat pel geni de un dels poetas de la edat moderna.

En Novelli 'ns convencé de que per ell no hi ha impossibles.

Los que suposavan que 'l poema de Goëthe no es representable, han de referirse sols á sas qualitats extrínsecas, á sa duració considerable y al continuo cambiar d' escenas; pero intrínsecament no sols es susceptible de ser representat, sino també de produhir una viva emoció artística. En Novelli ho ha demostrat palpablement.

La Sra. Gianini, en lo paper de Margarida, alcansá una altura que l' acredita d' excelentissima artista dramática. Ingenua y apasionada en las escenas del enamorament, presa de un dolor viu y verdader al trobarse abandonada del séu seductor, coroná 'l seu exquisit treball en l' acte de la presó y de una manera especial en lo moment de la mort, de tal manera que 'l públich en massa l' aplaudí y l' aclamá á impuls del mer sentit entusiasme. Morir de aquella manera, es viure eternament per l' art.

Una obra de tal magnitud y tan felisment interpretada mereixia alcansar un sens fi de representacions, que fossen la justa recompensa á las iniciativas y als esforços del insuperable Novelli. Y no obstant no ha sigut aixís.

La gran massa del públich s' empenya en no sortir del seu retraiment, y aixó es molt sensible en una ciutat de la importancia y de la cultura de Barcelona.

Després no faltará qui 's queixi quan las grans figuras de la escena, en lloch de venir á honrarnos ab la seva visita, passin de llarch.

GRAN-VIA

S' ha reproduhit l' opereta de Lecoq *Giorno è notte*.

Sense ser de las millors que ha escrit lo célebre mestre francés resulta entretinguda y agradable, y 'l públich hi passa molt bé 'l rato.

Entre 'ls executants se distingiren de una manera especial la Srta. Coliva y 'l popular Sr. Grossi, que en la interpretació dels papers cómicis está sempre en las sevas glorias.

PREPARATIUS

L' actor Sr. Cepillo eb una companyia dramática, de la qual forman part la Sra. Constan y 'ls Srs. Muñoz y Espejo comensará 'l dia 28 del corrent mes una serie de funcions en lo Teatro de Novedats.

L' actiu empresari Sr. Bernis ha lograt del mestre Saint Saens lo compromís formal de venir á dirigir personalmente la primera representació de la seva ópera *Sanson é Dalila*, pera la qual están pintant algunas decoracions los reputats escenógrafos Soler y Rovirosa y Vilumara.

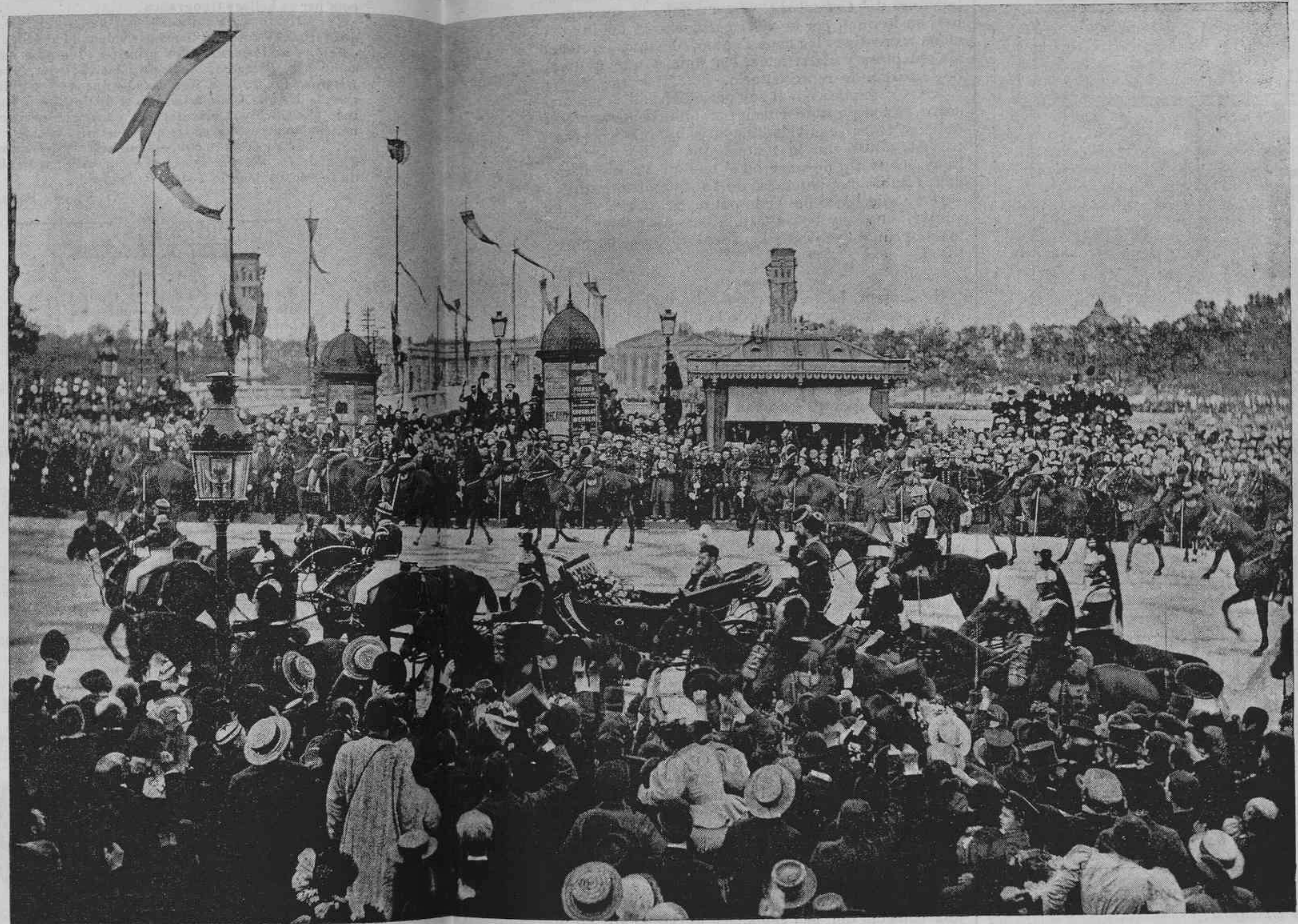
Al *Lirich la Societat catalana de concerts* se disposa á donarne una curta serie baix la direcció del eminent Crickboom: en ells s' anuncia que hi pendrán part lo distingit compositor M. Chausson y 'l famós concertista de violí Mr. Isaye.

N. N. N.

FRISANSAS

Me creya que 't tenia ja oblidada que havia del meu cor, al fi, arrancada

LO CZAR DE RUSSIA A PARÍS

La carretel·la imperial en el pont de la plassa de la Concordia.

la téva imatge hermosa,
la llibertat ab goig assaboria,
y ni tant sols tenia
un pensament per tú, dona xamosa.
Avuy, la sort traydora
t' ha posat enfront méu, encisadora
més que may, riolera, voluptuosa;
mon cor ha sotregat altra vegada,
una gran foguerada
m' ha pujat al cervell, tot desseguida
y he conegut que sense tú, la vida
será per mí, una càrrega pesada.

Cem més el cor m' esbocinas
jo t' estimo encare més,
y tú crudel ho endavinas
y aixó 't fa gosá en excés.
Veig que per que siguis méva

no vaig dret anant al cor.
Jo t' estimo á tú sens treva,
tú estimas sens treva l' or.

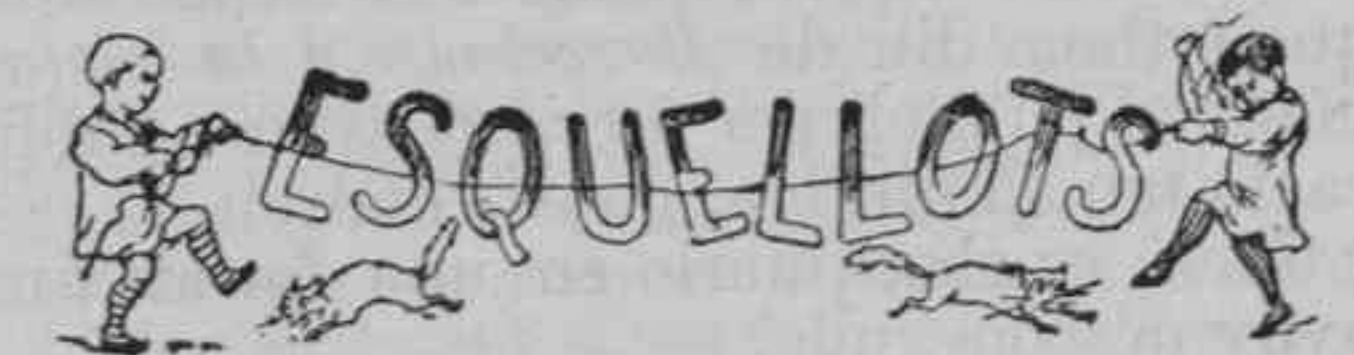
Si es que no m' estimas
no 'm fassis glatir,
prometentme ditxas
que no son per mí.

Si es que vols matarme
no ho fassis aixís,
un punyal enfonzam
al bell mitj del pit.

Tos ulls, tos ulls! joh encisera!
son d' un coló indefinible,
inmensos com la mar blava,
hermosos com la celístia.
Tos ulls, tos ulls! reyna meva
son las golas de un abisme,

ahont sense socós, rodolan,
el meu goig y ma energia.
Tos ulls, tos ulls! com m' atrauhen
cap á tú! ¡si 'm magnetisan!
En tos ulls, joh dona! hi portas
la meva plan·ta escrita!

A. LLIMONER

Ahir, com poden veure per l' anunci que
va en la plana corresponent, se publicá 'l

FILARMONÍA Y NETEDAT

Sembla que ara que la banda municipal està arreglada, 's farà un gran baldeo dels uniformes.

tercer quadern del popularíssim àlbum *Barcelona à la vista*.

Hi ha en aquest tercer quadern un art tan exquisit, una elegància tan refinada, una bellesa tan maravillosa, que no vacillem en calificarlo de «joia del àlbum.»

Cada una de las setze vistas que conté, més que una vista, es un quadro d' un relleu y una exactitut insuperables.

Davant d' aquest quadern se repetirà lo que tothom diu de *Barcelona à la vista*: oferir al públich per 30 cèntims una publicació tan admirable, no es vendreli, es regalarli, es obsequiarlo en una forma fins avuy desconeguda.

No 'ns hem ocupat may per res del industrial senyor Estany, per mesque sent d' *estany* vaji donarse

ínfulas de ser de *plata* al agregarse á l' expedició de periodistas que van passar á Italia á presenciari la botadura del *Cristóbal Colón*, en nom de un semanari en lo qual, per lo vist, certa classe de invitacions recreativas las copa l' amo, deixant en terra als redactors y als artistas, los únichs que á dreta lley haurían de representar-lo.

Aixís s' explica que 'l séu periódich estiga tan mal servit fins al punt de consignar que 'ls *bersaglieri* italians, tropas equivalents com sab tothom als nostres cassadors, son lo mateix que la infantería de línea. ¡Quín tip de riure no s' haurán fet els periodistas italiáns al enterarse de aquesta *estanyada*!

¿Pero que havia de fer lo pobre Sr. Estany, sino viatjar, menjar y beure tranquilament, y ficar la pota á la primera proba de las sevas aptituts periodísticas?

*
* *

No obstant, lo Sr. Estany á falta de altrás ocupacions mes serias y propias de la missió periodística, va dedicarse á averiguar la roba que cada un dels expedicionaris portava á la maleta, y ¡mirin vostés quina penetració!... va descubrir que 'ls representants de *La Campana* y de la *ESQUELLA* no portavan frach, motiu pel qual no van anar á oir la missa del Papa, 'l día del aniversari de l' ocupació de Roma. Segóns lo Sr. Estany, si haguessin tingut dos frachs encare que haguessin sigut *aventurers* (?) hi haurían anat, com ell mateix va anarhi, porque ell tenia frach (no sabem si *aventurer* ó enemich de las *aventuras*.)

Mes deixém al Sr. Estany ab las sevas presuncions, sino te res més ab qu' entretenir als lectors del séu semanari. Ja varem dir, á propòsit de aquest assumpto, que cada hú enten la cortesía á la séva manera, y que la conducta dels nostres representants fidel interpretació de nostres sentiments, era l' única que corresponia als respectes y al agrahiment deguts á un país hospitalari que havia colmat de obsequis y atencions als periodistas espanyols.

*
* *

L' industrial Sr. Estany no está en situació d' entendre certas delicadesas. Ell creu que 's pot encendreab un mateix misto un ciri al dimoni y un altra á Sant Miquel; ajonollarse davant del Papa y adherirse á las festas de la unitat italiana. Industria pura. Lo Sr. Estany te *frach*, per tot. Un *frach* ab aixamples.

De la mateixa manera s' imaginará que 's pot oir la missa papal en lo Vaticano y omplir lo séu semanari de figurasmítj despulladas y lemas que no tenen res de místichs. Y á propòsit: ¿Per qué no envía una colecció del séu semanari al Sant Pare en demanda de indulgencias y benediccions pels que s' extasihin davant de certas imatjes ab punts y ribets de pornogràficas que tot sovint publica?

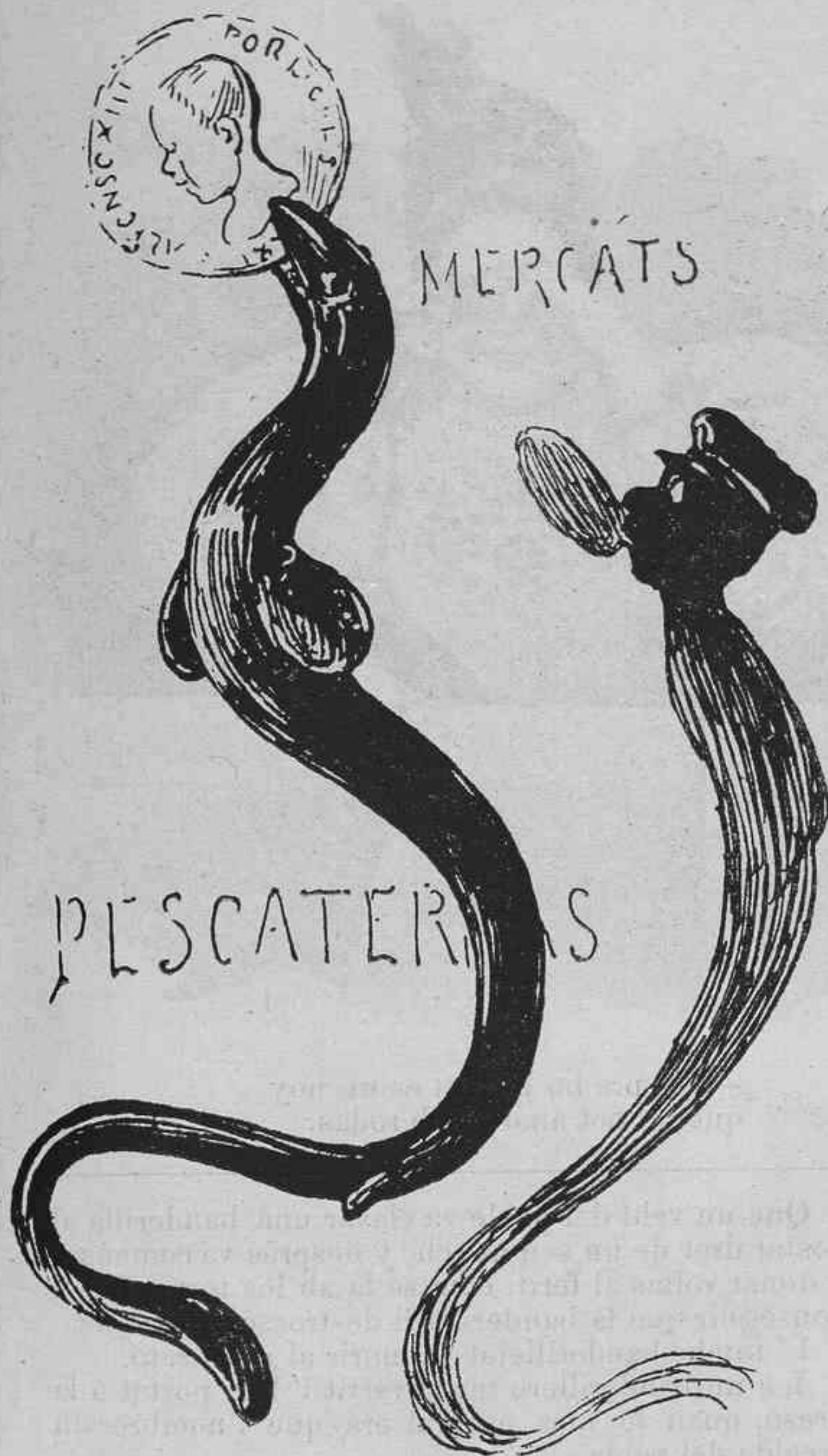
Per no anar mes lluny, en lo mateix número en que dona compte de la séva visita al Papa, en la página de ninots en que hi figura 'l *Bersaglieri* italiá (Infantería de línea) s' hi veu una minyona, mitj girada d' esquena, y aixecantse las faldillas y al peu s' hi llegeix lo següent lema:

RECORTS DE ROMA
«Esperant á algún fulano
á vora del Vaticano.»

Ja veuhem quin efecte mes místich y edificant no va fer la benedicció papal en l' esperit piadós del industrial Sr. Estany!

¿Passará endavant lo desastrós projecte de unificació de la Deuda municipal?
Diuhem que sí.

ZOOLOGÍA BARCELONINA

Exemplars magnífichs
fielment retratats
de certas anguillas
que hi ha pels mercats.

Per lo tant continuém las frasses, cassadas al vol, pels andurrials de la Casa gran.

* *

Entre dos de l' olla:

—Mira que Barcelona mira.... Repara que Barcelona murmura.... Ten en compte que Barcelona....

—¡Qué tant Barcelona!.... Veurás noy, si d' aquí dintre aixís com aixís n' haig de sortir quebrantat, vull sortirne al menos ab un bon braguer.

* *

Davant de la mampara de un despaig.

—Dispensi, no 's pot entrar.

—¿Y aixó?

—Fa mes de tres horas que 'ls belgas son á dintre.

—¿Y qué fan?

—Crech que contan alguna cosa.

—Bitllets de Banch?

—Ca, home, cá: contan quèntos.

* *

Res mes. Se continuarà
si 'l romanso continúa.

y al negoci que aquí hi há
no li talla algú la qua.

¿Per qué se 'n haurá anat del Ajuntament lo Marqués de Soto Hermoso? ¿A qué 's deurá que haja presentat la dimissió de tinent d' arcalde y hasta de regidor?

—Res: motius de salut—diuhen los que han llegit l' ofici dirigit al arcalde acompanyat de una certificació del metje.

Y no obstant, els que han vist al dimissionari, ab son aspecte de sanitat y robustés, diuhen:

—La dimissió en tot cas será un medi profiláctich, es á dir un medi preventiu. La salut no l' haurá perduda; pero davant de la por de pérdrela s' haurá apartat de l' atmósfera malsana municipal.

Resultat: que si 's mira bé la cosa, 's veurá que l' assumpto *Soto-hermoso*, va posantse *Soto-feo*.

L' etern plagiari Sr. Ferrer y Codina va acudir al *Noticiero* pretenent donar una llissó als dignes magistrats de la Sala segona de l' Audiencia.

Se tracta del procés Ferrer-Ximeno, que devía veure's dissapte y no sigué possible per indisposició dels advocats, y diu l' etern plagiari:

«Por lo tanto es una falsedad notoria y una sorpresa á la prensa, probablemente para desviar la opinión pública, afirmar que el objeto de dicha vista sea resolver acerca de la originalidad de mi comedia *La Suripanta*, cosa á todas luces imprecendente para ser definida en un juicio criminal.»

¡De manera que sería imprecendent!

¡Vaya una por la que demostra l' autor de *La Suripanta*!

Qualsevol diría que lo que més tem es que 'l tiro de l' arma qu' ell mateix ha carregat li puga sortir per la culata, convertintlo de acusador en acusat.

Fóra eix resultat final
que ara 'l té en un Purgatori
l' única obra original
del séu extens repertori.

En Moret presidint los Jochs Florals de Zaragoza, digué en un discurs que 'ls Jochs Florals de la terra de la Pilarica no son una imitació ni un recort.

Y afegí:

«Tal volta aixó podria dirse de Catalunya y de Valencia ahont hi ha que conservar un llenguatge y una literatura que tendeix á desapareixer.»

Lo que tendeix á desapareixer, Sr. Moret ¿vol que li digui qu' es?

Las flors de drap de una oratoria cursi y las essencias esbravadas de una perfumeria rancia.

En quant á la literatura catalana está destinada á viure mes temps que vosté y 'l seu recort.

No tota la premsa diaria ha reconegut lo mérit de 'n Novelli en la creació escénica del Mefistófeles. Alguns periódichs, entre ells el *Brusi*, diuhen que no va ajustarse del tot al tipo del personatge. Ho diuhen aixís, pero no ho proban, y ni menos tractan d' explicarho.

No s' ha de pecar de maliciosos per creure que lo que condemnan en l' egregi actor, no es lo séu treball artístich, sino l' atreviment que ha tingut al representar una obra tan atrevida com l' immortal poema de Goethe, plena de conceptes capassos de fer posar la pell de gallina á qualsevol Tartufo.

Mefistófeles, en lo monólech final, rabiós perque al cel li han arrebatat l' ánima de Faust qu' ell creya séva, impreca als ángels que cantan en l' altura, ab la següent exclamació:

—¡Ah!.... *Picole hermafrodite!*

AL VELODROMO

—¡Bó! En Pepito ara ha caygut....
—No 'n sab, y vol seguir modas....

—Sempre ho he dit: es un noy
que no pot anar ni ab rodas.

Y francament, aquest insult, hi ha moltes persones que no son ángels y se 'l prenen per ells!....

La senmana pròxima, procurarém recordarnos com cada any de la diada dels Morts, sense per aixó augmentar lo préu del número.

Y á propòsit, tinch entés que *La Campana de Gracia* prepara també un número extraordinari que per la séva amenitat, varietat é intenció crech que despertarà l' interés dels numerosos lectors que conta 'l popular semanari.

Decididament, si alguna cosa hi ha á Espanya qu' endolceix las costums, es la tauromaquia.

Aquí tenen sino la mort del desventurat Lesaca, víctima de una cullida impensada en la plassa de Guadalajara.

Madrid, davant de *aquesta catástrofe* va, olvidarho tot: la guerra de Cuba, la insurrecció de Filipinas; la baixa dels fondos, la pujada del pa, tot enterament.

*
**

A las pocas horas de ocorreguda la desgracia, la mare del infortunat matador, resident á Sevilla, sortia de la iglesia, y un entussiasta va dirli:

—¿Que no sent, senyora, lo que cridan los venedors de periódichs? Que á Guadalajara un toro ha reventat al seu fill.

La pobre senyora va caure en basca.

Los toros matan als toreros y 'ls salvatjes miran si poden matar á las sevas mares.

Costums mes dolsas no poden imaginarse.

*
**

Y al Alamo (provincia de Madrid) ¿no saben lo que ha passat?

Que un vehí del poble va clavar una banderilla al costat dret de un seu amich, y després va comensar á donar voltas al ferit, com se fa ab los toros, fins á conseguir que la banderilla li destrossés las carns.

L' infelís banderillejat va morir al poch rato.

Y á un banderillero tan divertit l' han portat á la presó, quan lo mes natural era que 'l nombressin alcalde del poble,

¿No es veritat?

L' escena á Huttington (Estats Units d' América).

Un viudo acompanya á la seva muller al cementiri rodejat dels parents y dels amichs de la familia. Está trist y cap-ficat y revela un desconsol molt gran, mentres dura la fúnebre ceremonia.

Pero terminada aquesta, ofereix lo bras á una dona que allí s' esperava, 's fica á l' iglesia y demana al capellá que 'ls casi instantáneament.

Tal dit tal fet.

Tot lo dol se fa creus de lo que acaba de presenciar, y 'l nuvi, sense encaparrarse lo mes mínim, els diu:

—Tinch lo gust de presentarlos á la méva nova senyora.

*
**

Per molt expedit se sol tenir als *yankées*.... Pero tant com aquest *mister*, es cosa que no s' havia vist may, y que únicament veyentla 's pot arribá á creure: ¿Qué s' hi farà!....

Pels compatricis de 'n Sherman, lo matrimoni es un sarau, y no hi ha que perdre temps.

¿S' han acabat uns schotis ab una balladora? Se 'n pren un' altra desseguida y vinga saltironar una masurka!...

Lo Sr. Durán y Bas ha encarregat als professors

de Historia Natural del Institut y de l' Universitat y al degà de la Facultat de Farmacia qu' estudiïn la manera de habilitar com á botánich lo jardí que rodeja l' edifici universitari.

De segur, quan lo Doctor Cassanya que avuy se troba á Madrit, s' enteri de la noticia, dirá:

—Vaya unas tonterías. Quan jo era rector, sense ajuda de ningú, vaig convertir aquells jardins en Parch Zoológich y encare 'm sembla que 'm vé á la boca la llet de aquelles cabretas. ¡Era molt bona!...

Sobre 'l Congrés feminista celebrat á Berlín, en lo qual las fillas d' Eva han reclamat la seva emancipació:

—Las donas—deya un humorista—no tenen cap dret á queixarse, ja que, desde la creació del mon fins avuy, han adelantat molt camí.

—Quín camí hem adelantat? A veure, expliquis—interrompé una dama mal resignada ab la traba inherent á las faldillas.

—Vaig á dirli—respongué l' humorista:—¿Qué era la dona en lo seu origen? Una costella del home. ¿Y qu' es avuy? La seva cara meytat.

Va matar tocino en Roch y á la Roseta trobantne li diu:—Si á casa avuy vens te puch donar butifarra.

Y ella interpretant molt bé lo sentit de tals paraulas, —Gracias—li va contestar— la carn de porch no m' agrada.

J. BONET.

—No t' hi amohinis, Ambrós!... —Pero si vosté no sab... A fé créguim... tinch un cap... —Que potsé 'n voldriás dos?

EUDALT SALA.

Lo sabater Valentí per no ré, á la seva dona li dona jaco á desdí: fins diuhen que fá escruixí lo sentir com l' atacona.

—Vaya un home més malvat si li pega sens rahó... —Ja pots dirho, amich Bernat, per aixó tot lo vehinat li diu l' ataconadó.

JOAN VÍA.

Diálech entre dos desesperats:

—¡Ay Senyor!... Pensar que no tenim una pesseta, mentres en Roure está tirant los diners per la finestra!

—¿De veras?
—Tal com te dich.
—Escolta: ¿Sab á quin carrer dona la finestra de 'n Roure?

Entre coristas de un teatro de sarsuela xica. Una rossa molt caya diu á una de las sevas amigas:

—Lo qu' es demá no puch pas venir al ensaig.
—¿Y aixó?
—Estich de boda.
—¿De veras?
—Sí, noya: figúra't que després de tants anys el papá fá la tontería de casarse ab la mamá.

Un capellá assisteix á un lladre qu' es troba als últims, y li diu:

—Fill meu, arrepensteixte ara que hi ets á temps: ó de lo contrari se 't tancarán las portas del Cel.

Resposta del lladre:

—Tant se val... Com que al anárme'n de aquest mon penso emportármén lo rossinyol y demás ey-nas del ofici!

EN LA TERRA DEL SOL

TIPO DE GUEJAR (Andalucía.)

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Ma-xi-mi-li-a-na.*
- 2.ª ID. 2.ª—*Ro-sal.*
- 3.ª ENDAVINLLA.—*La lletra A.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Lo Contramestre*
- 5.ª ROMBO.—
S
M A LL
S A L U T
L L U S
T
- 6.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Justina.*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Per islandins Islandia.*

XARADAS

I

Molt aprop de Moja, un dia
à cert home vaig trobar
que *dugas-tercera-quarta*
un burro tan carregat
de sachs de nous, que ab prou feynas
podia doná un sol pas.

Com jo, lectors, per servirlos
soch d' aquella societat
que 's titula: «*Protectora*
de plantas y d' animals»,
al véure la dita bestia
ab tanta carga, no vaig
poder menys que compadirme'n,
y dirigintme al instant
à n' á qui la *dos-tres-quarta*,
vaig dirli:—Home, trobo extrany
que feu anar d' aquest modo
à n' aquest pobre animal.
—¿Qué voléu dí?—ell va respondre'm.
—Que *quart* massa carregat.
—Q é te d' anar!

—No? Si casi
no pot donar ni un sol pas!
—*Prima* hi fá. Mentres la quía
d' aquest modo fassi anar,
no 'n passis gens de cuydado
de si *quart* ó si no *quart*....
—Es dir, donchs, que quan *hu-dugas-*
tersa la quía....

—No hi ha
perill de que 'l ruch s' espanti.
—No ho sabia aixó!

—Ara ho sabs.
Y á més: ell ja 'n vé de *dugas-*
tres d' anar ben carregat;
puig son pare—bé 'm recorda—
sens dar la menor senyal
d' escagassars' ni una mica
content ens duya plegats
á tots els de la familia
dos-quart que som un grapat.—

Y ab sols aquestas paraulas
convensut *dos quart* deixá
de que aquell burro no duya
prou carga encar', puig *total*

la quía d' una manera....
¡que dava gust de mirar!

ARROSSAYRE VILAFRANQUI.

II
PÉRDUA

Abir va fugir de una casa del carrer del Sta. *Tersa-dos*
un *prima-quart-tres* de una tal Sra. *Dos-quarta*.—Se grati-
ficará al que 'l torni á la Plassa de Sta. *Total*, 1, 2.º

M. FERRÉ.

ANAGRAMA

A la filla de 'n Romeu,
l' hi caygué un *total* al peu
y de resultas no pot
caminar, puig va molt *tot*.
Pro creu ella posars' bona
si 's vé á curá á Barcelona....
aixís es que 'm sembla á mí
que ja avuy será en camí.

FIDEL DELFI.

TRENCA-CLOSCAS

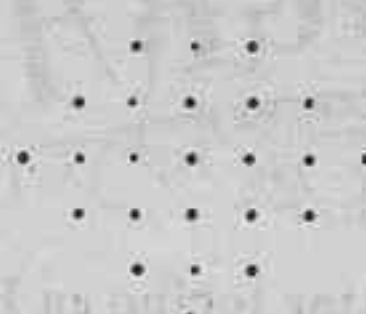
D. C. MENAR

ALMERÍA

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo
títul de un drama castellá.

M. FERNÁNDEZ.

ROMBO

Sustituir los punts ab lletras de manera que llegidas ver-
tical y horisontalment resultin:—Primera ratlla: conso-
nant.—Segona: part del ser humá.—Tercera: carrer de
Barcelona.—Quarta: ciutat catalana.—Quinta: fruyta en
plural.—Sexta: pronom personal.—Séptima: consonant.

J. HERNÁNDEZ.

AUCELLET NUMÉRICH

- 5 4 1 6 7—Poble catalá.
3 6 1 6 —Nom d' home.
3 2 4 — " " "
5 4 1 4 —Animal de ploma.
1 2 3 4 5—Carrer de Barcelona
7 4 1 6 5 4—Poble catalá.
1 2 3 4 5 6 7— " " "
7 4 1 7 6 1 4—(a) d' un espasa.
3 6 1 6 5 4—Poble catalá.

ANTONET DEL VENDRELL.

GEROGLÍFICH

VAL +

EL

AMADEO I

QUE

LA

J. JEREMÍAS.

Medicaments del Dr. WOOM

Aixerop lactífich per augmentarla cantitat y millorar
la qualitat de la llet. Utilíssim per mares y didas.
Aixerop pectoral, pera curar tota classe de tos.
Aixerop antidiarreich estomacal, per curar las diar-
reas y malalties de ventrell.

Unich dipòsit: Aixeroperia del Dr. GENER, Petritxol, 2
BARCELONA

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

« LA ESQUELLA DE LA TORRATXA »

Barcelona
à la vista

3.er cuaderno
ha salido

3.er cuaderno
se ha puesto á la venta

3.er cuaderno

DE

BARCELONA Á LA VISTA

el más rico, el más brillante, el más espléndido de los albums conocidos

30 cénts. **BARCELONA** **30 cénts.**
A LA VISTA
Provincias: 35 céntimos

Acaba de publicarse

DULCES Y AMARGAS

por EMILIO FERNANDEZ VAAMONDE

UN TOMO LUJOSAMENTE IMPRESO

Ptas. 1'50.

Obra nueva de gran éxito

EL AÑO TEATRAL

CRÓNICAS Y DOCUMENTOS

por SALVADOR CANALS

CON UN ARTÍCULO PRELIMINAR SOBRE El público

por Jacinto Octavio Picón

Precio: Ptas. 4.

ARANCELES DE ADUANAS

PARA LA PENÍNSULA É ISLAS BALEARES.
Vigentes en 1.º de Setiembre de 1896. Precio 2 pesetas.

LO NOY DE LA MARE

SEMANARI CATALÁ PUBLICAT L' ANY 1866

Colecció complerta d' aquesta curiosa publicació, enquadernada, Ptas. 12'50.

ALMANACH

DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERA L' ANY 1897

Segueixen molt adelantats los traballs de confecció.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del M' tj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent ademés 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

LO CZAR DE RUSSIA A PARÍS

Sortint de l'iglesia russa, després del *Te-Deum*.